

Arrest

nr. 212 100 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2017 en hebben zich vluchteling verklaard op 18 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 8 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 9 april 2018.

1.3. Op 28 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van I.E.K.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op 28 april 1986 in het Palestijnse vluchtelingenkamp al Rashadieh. U woonde er tot uw vertrek in augustus 2017. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. U bent sinds 1 februari 2006 actief binnen Fatah als bewaker en chauffeur. Op 27 juli 2010 bent u gehuwd met R.(...) S.(...) (CG X, O.V. X), samen hebben jullie twee zonen M.(...) (O.V. X) en A.(...) (O.V. X).

Uw problemen begonnen op 16 april 2016 naar aanleiding van een mislukte bomaanslag op de auto van H.(...) R.(...) S.(...), een lid van het centrale comité bij Fatah, door aanhangers van Ansar Allah. De nationale veiligheidstroepen van Fatah konden al snel achterhalen wie precies achter de mislukte aanslag zat. Vervolgens werd er besloten om de verantwoordelijken voor de aanslag te arresteren en over te dragen aan de Libanese veiligheidsdiensten. Op 17 april 2016 vond er een missie plaats, waar u samen met uw overste H.(...) Q.(...) aan deel nam, om de daders te arresteren. Na de arrestatie en overdracht keerde u terug naar het kantoor van A.(...) T.(...) A.(...). Op dat moment kwamen verschillende aanhangers van Ansar Allah, alsook familieleden van de gearresteerde daders, in opstand. Het liep uit op gevechten die ongeveer 15 à 20 minuten duurden. Na bemiddeling door andere partijen kon het tot een staakt-het-vuren komen en werden de gevechten beëindigd. Op 7 juli 2016 werd de auto van uw baas H.(...) Q.(...), die u gebruikte om hem rond te rijden, nabij uw huis in brand gestoken. Uw baas kwam onmiddellijk ter plekke en gaf onmiddellijk de opdracht om de huizen van Ansar Allah leden, tevens de vermoedelijke daders, onder vuur te nemen. Er ontstonden opnieuw gevechten tussen leden van Fatah en aanhangers van Ansar Allah. De gevechten duurden ongeveer 30 minuten. Opnieuw werd er bemiddeld tussen de strijdende partijen. Ansar Allah weigerde echter in te gaan op het voorstel ter verzoening. Sindsdien ondervond u telkens u uw huis verliet of terugkeerde naar huis problemen met de leden van Ansar Allah uit uw straat. Zo werd er verschillende keren boven uw hoofd geschoten en werden u en uw gezin vernederd alsook bedreigd. U meldde dergelijke incidenten meermaals aan uw oversten die u aanraadden om geen actie te ondernemen en hij verzekerde u dat ze een oplossing zochten voor uw problemen.

Op 7 april 2017 moest u met uw eenheid deelnemen aan de gevechten in Ein el Helwe tussen Fatah en de beweging van Bilal Badr. U moest gedurende twee dagen een locatie in Ein el Helwe bewaken waarna u kon terugkeren naar huis. Naar aanleiding van die gevechten heeft Bilal Badr alle Fatah leiders en hun manschappen bedreigd met de dood. Naar aanleiding van die dreigementen en uw aanslepende problemen met aanhangers van Ansar Allah besloot uw vader dat u Libanon moest verlaten gezien het daar niet langer veilig was voor u en uw gezin.

Op 28 augustus 2017 verliet u Libanon op legale wijze. U was in het bezit van een geldig Palestijns reisdocument afgeleverd door de Libanese autoriteiten. U reisde met behulp van een smokkelaar naar Spanje. Vervolgens zette u uw reis verder via Frankrijk naar België waar u op 6 september 2017 aankwam. Op 18 september 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen te Libanon (origineel), uw rijbewijs (origineel), uw geboorteakte (origineel), uw UNWRA-kaart (origineel), uw Fatah badge (origineel), uw huwelijksakte (origineel), een attest van de PLO in verband met uw problemen (scan), de geboorteaktes van uw zonen (originelen), de identiteitskaarten van uw zonen alsook foto's van uzelf tijdens uw activiteiten voor Fatah (prints). Op 27 juni 2018 voegde u, via uw advocaat, nog een medisch attest toe aan uw dossier. Uit dit attest blijkt dat uw echtgenote sinds mei 2018 zwanger is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS I.(...), p. 6). U alsook uw echtgenote konden immers onderwijs genieten bij UNWRA (zie CGVS I.(...), p. 7). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNWRA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie gehoorverslag CGVS R.(...), p. 5 + gehoorverslag CGVS I.(...), p. 6). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u recht had om naar UNWRA te gaan voor medische bijstand maar dat u er zelf voor koos om veelal geen beroep te doen op UNWRA bijstand omdat deze "te basis" zou zijn (zie CGVS I.(...), p. 6). In geval van ziekte maakte u vaak gebruik van privé medische diensten waarvan de kosten, indien u nadien de medische attesten indiende bij uw baas, gedeeltelijk terugbetaald werden door Fatah (zie CGVS I.(...), p. 6 + zie CGVS, R.(...), p. 5). Dient hier te worden opgemerkt dat dit niet aantoonde dat u geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Dat jullie tot slot geen voedselhulp en financiële bijstand kregen van de UNRWA volstaat niet om te besluiten dat jullie geen bijstand genieten. Zo blijkt uit uw echtgenote haar verklaringen immers uitdrukkelijk dat deze hulp werd geweigerd omdat uw gezin te klein was (zie CGVS R.(...), p. 5). U verklaarde bovendien zelf dat uw inkomsten voldoende waren om rond te komen (zie CGVS I.(...), p. 6 + zie CGVS R.(...), p. 6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Ten eerste is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks uw aanhoudende problemen, pas eind augustus 2017 het Palestijnse vluchtelingenkamp al Rashadieh heeft verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen in april 2016 begonnen naar aanleiding van een mislukte bomaanslag op H.(...) R.(...) S.(...) en de daaropvolgende arrestaties en uitleveringen. Bovendien zouden uw problemen verder zijn toegenomen door uw deelname aan een missie in Ein el Helwe in april 2017. De vraag kan echter worden gesteld waarom men na het incident van 17 april 2016 niet gericht bij uw thuis of op uw werk naar u zou zijn komen zoeken indien u effectief gezocht werd omwille van uw deelname aan de arrestatie van twee leden van Ansar Allah én men bovendien op de hoogte was van zowel uw woon- als werkplaats. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u meermaals mondeling bedreigd werd op weg naar uw huis door aanhangers van Ansar Allah. Zo stelde u in dit verband het volgende: "Ze zeiden: I.(...) we gaan je niet met rust laten. We gaan je vermoorden. We gaan je kinderen van jou afnemen" (zie CGVS I.(...), p. 21). Daarenboven zou men ook verschillende keren in de lucht geschoten hebben bij uw huis ter bedreiging. Het kan echter weinig overtuigen dat indien men u effectief wou vermoorden – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – men u al die tijd schijnbaar ongemoeid zou hebben gelaten. Bovendien is het opvallend dat u, alsook uw gezin, ondanks de dreigementen al die tijd in uw eigen woning bleef wonen. Dit is opmerkelijk aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de mensen die u bedreigden

eveneens in uw straat woonachtig waren. Dat u hiermee rekening houdend al die tijd in uw straat bleef wonen, zelfs na de toegenomen dreiging ten gevolge van uw participatie in de gevechten te Ein el Helwe, is zéér frappant (zie CGVS R.(...), p. 12). Dit wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door 'Ansar Allah' worden bedreigd dan wel gezocht. Dat u een attest neerlegt van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO) ter staving van uw verklaringen verandert niets aan bovenstaande bevindingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het door u neergelegde document betreft bovendien een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat het attest een loutere weergave is van hetgeen uw vader ten aanzien van de PLO verklaarde. Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden. Het is bovendien opmerkelijk dat dit attest pas werd opgesteld op 1 februari 2018. Op dat moment was u al meer dan vijf maanden weg uit Libanon. Bovendien is het opmerkelijk dat de beschreven feiten reeds dateren van april 2016 en 2017. Daarenboven dient er nog gewezen te worden op het feit dat u, nadat u naar eigen zeggen verscheidene malen bedreigd en geviseerd werd, uw werkzaamheden als bewaker en chauffeur bij Fatah nog meer dan één jaar heeft uitgevoerd. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden uw werkzaamheden zou hebben verder gezet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien nog dat u in de periode voor uw vertrek uit al Rashadieh, i.c. de periode na uw deelname aan de gevechten in Ein el Helwe, niet ondergedoken leefde en u zich openlijk kon bewegen binnen delen van uw wijk, wat u ook deed (zie CGVS I.(...), p. 21 en 22). Het mag verbazen dat u, ondanks de aanhoudende dreigementen ten aanzien van uzelf alsook uw gezinsleden, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven en uw werkzaamheden te blijven uitvoeren (zie CGVS I.(...), p. 21 en 22). Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Wat in dit verband ook ten eerste mag verbazen is dat u op geen enkel moment pogingen heeft ondernomen om ander werk te zoeken (zie CGVS I.(...), p. 9). Dit is frappant gezien uw problemen direct verbonden waren met uw functie als lijfwacht en chauffeur van H.(...) Q.(...). Dat u in het licht hiervan nooit zou hebben getracht om aan ander werk te geraken is markant.

Vervolgens is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat u meer geviseerd werd dan de overige leden van uw eenheid, die immers net als u aanwezig waren bij de arrestatie en de uitlevering van de leden van 'Ansar Allah'. In dit verband verklaarde u het volgende: "Ja, ze werden ook lastiggevalen maar mondeling. Ik was de enige die zodanig meerdere malen lastiggevalen en bedreigd werd. Ik denk dat het te maken heeft met mijn werk. Omdat ik altijd bij mijn baas was" (zie CGVS I.(...), p. 21). U geconfronteerd met het gegeven dat uw collega's, net als u, als lijfwacht dienden voor uw baas, en bijgevolg ook veel bij uw baas waren, stelde u "ze hebben ook dreigement gekregen. Ze zeiden tegen hem, tegen de baas 'iedereen die heeft deelgenomen aan de arrestatie gaan wij afmaken'" (zie CGVS I.(...), p. 21). Volgens u was dit verschil in behandeling te wijten aan uw fysieke nabijheid, gezien u woonachtig was in dezelfde straat als verschillende leden van 'Ansar Allah'. U werd mondeling bedreigd als u uw huis verliet, daarnaast werd er boven uw huis geschoten en werden uw kinderen bang gemaakt door mensen die op hoge snelheid met hun scooter passeerden (zie CGVS I.(...), p. 20). Het is echter frappant dat, ondanks het feit dat men de leden van uw eenheid eveneens mondeling met de dood bedreigden, u als enige dergelijke behandeling moest ondergaan. Zoals hierboven reeds werd aangehaald dient te worden opgemerkt dat indien men u effectief wou vermoorden en men u méér zou geviseerd hebben dan uw collega's – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – men u al die tijd schijnbaar ongemoeid zou hebben gelaten. Daarenboven is het geenszins duidelijk waarom men u als gevolg van uw woonplaats méér zou viseren dan de overige leden van uw eenheid gezien uw baas slechts enkele huizen verder verbleef. Bovendien is het markant om te moeten vaststellen dat de leden van uw groep momenteel nog steeds in Rashadieh verblijven. Gevraagd naar hun huidige situatie stelt u dat deze is "zoals vroeger" (zie CGVS I.(...), p. 21). U haalde wel aan dat recentelijk twee fatahleden werden vermoord maar het betrof niemand van uw oude eenheid (zie CGVS I.(...), p. 21).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande het dreigement geuit door Bilal Badr ten gevolge van uw deelname aan de gevechten in Ein el Helwe uiterst vaag zijn. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit verklaringen blijkt dat u nooit persoonlijk dan wel direct bedreigd werd (zie CGVS I.(...), p. 22). U zou evenmin concrete problemen hebben ondervonden ten gevolge van het dreigement (zie CGVS I.(...), p. 22). Zo stelde u uitdrukkelijk: "er is niets gebeurd, maar het is mogelijk dat op elk moment iets met één van ons gaat gebeuren" (zie CGVS I.(...), p. 22). Kan in dit verband nogmaals worden opgemerkt dat u, nadat u op de hoogte gesteld werd van het dreigement op 9 mei 2017,

nog tot 28 augustus 2017 in al Rashadieh heeft verbleven. Op basis waarvan u stelt uw leven te moeten vrezen, rekening houdend met voorafgaande, is bijgevolg uiterst onduidelijk. In het kader hiervan stelde u via uw baas op de hoogte te zijn gesteld van het dreigement. Zo zou iedereen gelieerd aan Fatah hun leven bedreigd zijn door Bilal Badr. U werd echter niet persoonlijk vernoemd in het dreigement (zie CGVS I.(...), p. 22). Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u voor uw vlucht noch op heden concrete aanwijzingen hebt dat u daadwerkelijk werd bedreigd door Bilal Badr. De dreiging werd immers op geen enkel moment door Bilal Badr, dan wel door zijn aanhangers, aan u als dusdanig meegedeeld

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Rashadieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al Rashadieh is jullie eigendom (zie CGVS I.(...), p. 7). Voorts blijkt dat u in Libanon maandelijks over een vast inkomen beschikte ten gevolge van uw werkzaamheden bij Fatah). In totaal kwamen uw inkomsten overeen met 550 dollar per maand ongeveer, zo stelde u zelf). Uit uw verklaringen blijkt dat dit voldoende was om uw gezin te kunnen onderhouden (zie CGVS I.(...), p. 9). Eveneens kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS I.(...), p. 10 en 11). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw vader alsook van uw broer (zie CGVS I.(...), p. 11). Zo financierde uw vader uw reis naar Europa en stuurde uw broer u om de drie à vier maanden een bedrag dat varieerde tussen de 300 à 400 dollar (zie CGVS I.(...), p. 11). Hieruit blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit en het feit dat u een maandelijks inkomen had en daarmee uw gezin kon onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen te Libanon, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw UNWRA kaart, de geboorteaktes en de identiteitskaart van uw zonen bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Uw badge van

Fatah alsook de foto's van uzelf tijdens uw activiteiten voor Fatah bewijzen enkel dat u actief was binnen fatah, wat evenmin betwist wordt in voorafgaande. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Het attest van de PLO in verband met uw problemen werd hierboven reeds besproken. Dat uw echtgenote zwanger is, wordt op zich niet betwist doch dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven en wijzigt bijgevolg niets aan bovenstaande appreciatie.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenote eveneens werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van R.S.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op 13 september 1991 in Baalbeck. U woonde er tot uw 2,5 jaar en verhuisde nadien met uw familie naar het Palestijnse vluchtelingenkamp al Rashadieh. Daar bleef u, weliswaar op verschillende adressen, tot uw vertrek in augustus 2017. U bent van religie een soennitische moslima. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. Op 27 juli 2010 bent u gehuwd met I.(...) E.(...) K.(...) (CG X, O.V. X) en jullie hebben samen twee zonen, i.c. M.(...) (O.V. X) en A.(...) (O.V. X).

Uw echtgenoot zijn problemen begonnen op 16 april 2016 naar aanleiding van een mislukte bomaanslag op de auto van H.(...) R.(...) S.(...) (lid van het centrale comité bij Fatah) door aanhangers van Ansar Allah. De nationale veiligheidstroepen van Fatah konden al snel achterhalen wie precies achter de mislukte aanslag zat. Vervolgens werd er besloten om de verantwoordelijken voor de aanslag te arresteren en over te dragen aan de Libanese veiligheidsdiensten. Op 17 april 2016 vond er een missie plaats, waar uw echtgenoot samen met zijn overste H.(...) Q.(...) aan deel nam, om de daders te arresteren. Na de arrestatie en overdracht keerde uw echtgenoot terug naar het kantoor van A.(...) T.(...) A.(...). Op dat moment kwamen verschillende aanhangers van Ansar Allah, alsook familieleden van de gearresteerde daders, in opstand. Het liep uit op gevechten die ongeveer 15 à 20 minuten duurden. Na bemiddeling van andere partijen kwam het tot een staakt-het-vuren en werden de gevechten beëindigd. Op 7 juli 2016 werd de auto van uw echtgenoot zijn baas H.(...) Q.(...) nabij uw huis in brand gestoken. Uw echtgenoot zijn baas kwam onmiddellijk ter plekke en gaf onmiddellijk de opdracht om de huizen van Ansar Allah-leden, tevens de vermoedelijke daders, onder vuur te nemen. Er ontstonden opnieuw gevechten tussen leden van Fatah en aanhangers van Ansar Allah. De gevechten duurden ongeveer 30 minuten. Opnieuw werd er bemiddeld tussen de strijdende partijen. Ansar Allah weigerde echter in te gaan op het voorstel ter verzoening. Sindsdien ondervond uw echtgenoot telkens hij jullie huis verliet of terugkeerde naar huis problemen met de leden van Ansar Allah uit uw straat. Zo werd er verschillende keren boven zijn hoofd geschoten en werden uw echtgenoot alsook u en uw kinderen bedreigd. Uw echtgenoot meldde zijn problemen meermaals aan zijn oversten die hem aanraadden om geen actie te ondernemen en er werd hem verzekerd dat ze een oplossing zochten voor zijn problemen.

Op 7 april 2017 moest uw echtgenoot met zijn eenheid deelnemen aan de gevechten tussen Fatah en Bilal Badr in Ein el Helwe. Uw echtgenoot moest gedurende twee dagen een locatie in Ein el Helwe bewaken waarna hij kon terugkeren naar huis. Naar aanleiding van die gevechten heeft Bilal Badr alle Fatah leiders en hun manschappen bedreigd met de dood. Naar aanleiding van die dreigementen en de aanslepende problemen met aanhangers van Ansar Allah besloot uw schoonvader dat uw echtgenoot samen met u en de kinderen Libanon moest verlaten gezien het daar niet langer veilig was.

Op 28 augustus 2017 verliet u Libanon op legale wijze. U was in het bezit van een geldig Palestijns reisdocument afgeleverd door de Libanese autoriteiten. U reisde met behulp van een smokkelaar naar Spanje. Vervolgens zette u uw reis verder via Frankrijk naar België waar u op 6 september 2017 aankwam. Op 18 september 2017 diende u een verzoek voor internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen te Libanon (origineel) en uw geboorteakte (origineel). Op 27 juni 2018 bezorgde uw advocaat het Commissariaat-generaal nog een medisch attest waaruit blijkt dat u sinds mei 2018 zwanger bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de vluchtmotieven die uw echtgenoot, E.(...) H.(...) K.(...) I.(...) (O.V. X) aanhaalde. U haalde geen andere, eigen motieven aan. Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd besloten tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot toekenning van internationale bescherming.

Het CGVS kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing luidt als volgt :

“Vervolgens dient te worden opgemerkt dat Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS I.(...), p. 6). U alsook uw echtgenote konden immers onderwijs genieten bij UNWRA (zie CGVS I.(...), p. 7). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNWRA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie gehoorverslag CGVS R.(...), p. 5 + gehoorverslag CGVS I.(...), p. 6). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u recht had om naar UNWRA te gaan voor medische bijstand maar dat u er zelf voor koos om veelal geen beroep te doen op UNWRA bijstand omdat deze “te basis” zou zijn (zie CGVS I.(...), p. 6). In geval van ziekte maakte u vaak gebruik van privé medische diensten waarvan de kosten, indien u nadien de medische attesten indiende bij uw baas, gedeeltelijk terugbetaald werden door Fatah (zie CGVS I.(...), p. 6 + zie CGVS, R.(...), p. 5). Dient hier te worden opgemerkt dat dit niet aantoonde dat u geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Dat jullie tot slot geen voedselhulp en financiële bijstand kregen van de UNRWA volstaat niet om te besluiten dat jullie geen bijstand genieten. Zo blijkt uit uw echtgenote haar verklaringen immers uitdrukkelijk dat deze hulp werd geweigerd omdat uw gezin te klein was (zie CGVS R.(...), p. 5). U verklaarde bovendien zelf dat uw inkomsten voldoende waren om rond te komen (zie CGVS I.(...), p. 6 + zie CGVS R.(...), p. 6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Ten eerste is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks uw aanhoudende problemen, pas eind augustus 2017 het Palestijnse vluchtelingenkamp al Rashadieh heeft verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen in april 2016 begonnen naar aanleiding van een mislukte bomaanslag op H.(...) R.(...) S.(...) en de daaropvolgende arrestaties en uitleveringen. Bovendien zouden uw problemen verder zijn toegenomen door uw deelname aan een missie in Ein el Helwe in april 2017. De vraag kan echter worden gesteld waarom men na het incident van 17 april 2016 niet gericht bij uw thuis of op uw werk naar u zou zijn komen zoeken indien u effectief gezocht werd omwille van uw deelname aan de arrestatie van twee leden van Ansar Allah én men bovendien op de hoogte was van zowel uw woon- als werkplaats. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u meermaals mondeling bedreigd werd op weg naar uw huis door aanhangers van Ansar Allah. Zo stelde u in dit verband het volgende: "Ze zeiden: I.(...) we gaan je niet met rust laten. We gaan je vermoorden. We gaan je kinderen van jou afnemen" (zie CGVS I.(...), p. 21). Daarenboven zou men ook verschillende keren in de lucht geschoten hebben bij uw huis ter bedreiging. Het kan echter weinig overtuigen dat indien men u effectief wou vermoorden – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – men u al die tijd schijnbaar ongemoeid zou hebben gelaten. Bovendien is het opvallend dat u, alsook uw gezin, ondanks de dreigementen al die tijd in uw eigen woning bleef wonen. Dit is opmerkelijk aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de mensen die u bedreigden eveneens in uw straat woonachtig waren. Dat u hiermee rekening houdend al die tijd in uw straat bleef wonen, zelfs na de toegenomen dreiging ten gevolge van uw participatie in de gevechten te Ein el Helwe, is zéér frappant (zie CGVS R.(...), p. 12). Dit wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door 'Ansar Allah' worden bedreigd dan wel gezocht. Dat u een attest neerlegt van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO) ter staving van uw verklaringen verandert niets aan bovenstaande bevindingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het door u neergelegde document betreft bovendien een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat het attest een loutere weergave is van hetgeen uw vader ten aanzien van de PLO verklaarde. Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden. Het is bovendien opmerkelijk dat dit attest pas werd opgesteld op 1 februari 2018. Op dat moment was u al meer dan vijf maanden weg uit Libanon. Bovendien is het opmerkelijk dat de beschreven feiten reeds dateren van april 2016 en 2017. Daarenboven dient er nog gewezen te worden op het feit dat u, nadat u naar eigen zeggen verscheidene malen bedreigd en geviseerd werd, uw werkzaamheden als bewaker en chauffeur bij Fatah nog meer dan één jaar heeft uitgevoerd. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden uw werkzaamheden zou hebben verder gezet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien nog dat u in de periode voor uw vertrek uit al Rashadieh, i.c. de periode na uw deelname aan de gevechten in Ein el Helwe, niet ondergedoken leefde en u zich openlijk kon bewegen binnen delen van uw wijk, wat u ook deed (zie CGVS I.(...), p. 21 en 22). Het mag verbazen dat u, ondanks de aanhoudende dreigementen ten aanzien van uzelf alsook uw gezinsleden, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven en uw werkzaamheden te blijven uitvoeren (zie CGVS I.(...), p. 21 en 22). Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Wat in dit verband ook ten zeerste mag verbazen is dat u op geen enkel moment pogingen heeft ondernomen om ander werk te zoeken (zie CGVS I.(...), p. 9). Dit is frappant gezien uw problemen direct verbonden waren met uw functie als lijfwacht en chauffeur van H.(...) Q.(...). Dat u in het licht hiervan nooit zou hebben getracht om aan ander werk te geraken is markant.

Vervolgens is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat u meer geviseerd werd dan de overige leden van uw eenheid, die immers net als u aanwezig waren bij de arrestatie en de uitlevering van de leden van 'Ansar Allah'. In dit verband verklaarde u het volgende: "Ja, ze werden ook lastiggevalen maar mondeling. Ik was de enige die zodanig meerdere malen lastiggevalen en bedreigd werd. Ik denk dat het te maken heeft met mijn werk. Omdat ik altijd bij mijn baas was" (zie CGVS I.(...), p. 21). U geconfronteerd met het gegeven dat uw collega's, net als u, als lijfwacht dienden voor uw baas, en bijgevolg ook veel bij uw baas waren, stelde u "ze hebben ook dreigement gekregen. Ze zeiden tegen hem, tegen de baas 'iedereen die heeft deelgenomen aan de arrestatie gaan wij afmaken'" (zie CGVS I.(...), p. 21). Volgens u was dit verschil in behandeling te wijten aan uw fysieke nabijheid, gezien u woonachtig was in dezelfde straat als

verschillende leden van 'Ansar Allah'. U werd mondeling bedreigd als u uw huis verliet, daarnaast werd er boven uw huis geschoten en werden uw kinderen bang gemaakt door mensen die op hoge snelheid met hun scooter passeerden (zie CGVS I.(...), p. 20). Het is echter frappant dat, ondanks het feit dat men de leden van uw eenheid eveneens mondeling met de dood bedreigden, u als enige dergelijke behandeling moest ondergaan. Zoals hierboven reeds werd aangehaald dient te worden opgemerkt dat indien men u effectief wou vermoorden en men u méér zou geviseerd hebben dan uw collega's – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – men u al die tijd schijnbaar ongemoeid zou hebben gelaten. Daarenboven is het geenszins duidelijk waarom men u als gevolg van uw woonplaats méér zou viseren dan de overige leden van uw eenheid gezien uw baas slechts enkele huizen verder verbleef. Bovendien is het markant om te moeten vaststellen dat de leden van uw groep momenteel nog steeds in Rashadieh verblijven. Gevraagd naar hun huidige situatie stelt u dat deze is "zoals vroeger" (zie CGVS I.(...), p. 21). U haalde wel aan dat recentelijk twee fatahleden werden vermoord maar het betrof niemand van uw oude eenheid (zie CGVS I.(...), p. 21).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande het dreigement geuit door Bilal Badr ten gevolge van uw deelname aan de gevechten in Ein el Helwe uiterst vaag zijn. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit verklaringen blijkt dat u nooit persoonlijk dan wel direct bedreigd werd (zie CGVS I.(...), p. 22). U zou evenmin concrete problemen hebben ondervonden ten gevolge van het dreigement (zie CGVS I.(...), p. 22). Zo stelde u uitdrukkelijk: "er is niets gebeurd, maar het is mogelijk dat op elk moment iets met één van ons gaat gebeuren" (zie CGVS I.(...), p. 22). Kan in dit verband nogmaals worden opgemerkt dat u, nadat u op de hoogte gesteld werd van het dreigement op 9 mei 2017, nog tot 28 augustus 2017 in al Rashadieh heeft verbleven. Op basis waarvan u stelt uw leven te moeten vrezen, rekening houdend met voorafgaande, is bijgevolg uiterst onduidelijk. In het kader hiervan stelde u via uw baas op de hoogte te zijn gesteld van het dreigement. Zo zou iedereen gelieerd aan Fatah hun leven bedreigd zijn door Bilal Badr. U werd echter niet persoonlijk vernoemd in het dreigement (zie CGVS I.(...), p. 22). Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u voor uw vlucht noch op heden concrete aanwijzingen hebt dat u daadwerkelijk werd bedreigd door Bilal Badr. De dreiging werd immers op geen enkel moment door Bilal Badr, dan wel door zijn aanhangers, aan u als dusdanig meegedeeld.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan

Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Rashadieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al Rashadieh is jullie eigendom (zie CGVS I.(...), p. 7). Voorts blijkt dat u in Libanon maandelijks over een vast inkomen beschikte ten gevolge van uw werkzaamheden bij Fatah). In totaal kwamen uw inkomsten overeen met 550 dollar per maand ongeveer, zo stelde u zelf). Uit uw verklaringen blijkt dat dit voldoende was om uw gezin te kunnen onderhouden (zie CGVS I.(...), p. 9). Eveneens kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS I.(...), p. 10 en 11). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw vader alsook van uw broer (zie CGVS I.(...), p. 11). Zo financierde uw vader uw reis naar Europa en stuurde uw broer u om de drie à vier maanden een bedrag dat varieerde tussen de 300 à 400 dollar (zie CGVS I.(...), p. 11). Hieruit blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit en het feit dat u een maandelijks inkomen had en daarmee uw gezin kon onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015

stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verward te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de

verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De door u neergelegde stukken wijzigen niets aan voorgaande temeer daar deze enkel uw persoonsgegevens alsook het feit dat u zwanger bent, bevestigen en deze gegevens op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting, stellen verzoekers het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissingen, alsook dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot een conclusie is gekomen, waarna zij een poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers betwisten vooreerst het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden zij van de vluchtelingenstatus dienen uitgesloten te worden omdat zij reeds bescherming genieten conform artikel 1D Van de Vluchtelingenconventie, aangezien zij geregistreerd zijn bij UNWRA. Verzoekers verwijzen naar hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en besluiten hieruit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerd oordeelt waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat zij wel de nodige bijstand van UNRWA zouden kunnen genieten indien zij dit zouden vragen. Zij benadrukken dat zij beiden verklaarden dat de medische bijstand onvoldoende was en dat zij zelfs gewoon pijnstillers kregen zonder effectief de nodige verzorging te krijgen, dat zij nooit enige vorm van voedselhulp verkregen hebben van UNWRA en dat zij ook geen enkele vorm van financiële hulp kregen. Verzoekers menen dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen allesbehalve kan concluderen dat UNWRA voldoende bijstand biedt conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Zij voegen hieraan toe dat verzoeker inderdaad over een eigen woning beschikte, maar deze woning niet zijn eigendom was. Er bestaat namelijk geen koopakte van, omdat Palestijnse vluchtelingen dit niet krijgen. Vijftig jaar geleden hebben zijn ouders dit huis verbouwd en zo is het huis overgegaan naar verzoeker. Hij heeft hier echter totaal geen rechten op. Verzoeker is niet in de mogelijkheid om officieel iets te kopen, gezien zijn Palestijnse origine. Verzoekers wensen hierbij nog enkele voorbeelden aan te halen van de schrijnende situatie in het al Rashadiëh kamp. Zo was het drinkwater niet altijd gezond. Het drinkwater was vaak gemengd met zand of zelfs diesel, waardoor het niet drinkbaar was. Zij voegen hieraan toe dat UNWRA actueel ook zeer veel problemen kent waaraan zij niet het hoofd kan bieden. Dit viel onder andere op door het feit dat afval soms dagenlang bleef liggen. Verder kregen verzoekers ook nooit enige vorm van voedselpakketten, zoals zij beiden ook verklaarden tijdens hun persoonlijk onderhoud. De reden hiervoor was volgens verzoekers niet enkel

omdat hun gezin zogenaamd te klein was, dit was ook het gevolg van het feit dat mensen met meer macht voorrang kregen bij de verdeling van de voedselpakketten. Hieruit blijkt nogmaals dat zij helemaal niet de ondersteuning van UNWRA krijgen waar zij inderdaad recht op hebben, aldus verzoekers, die er voorts onder verwijzing naar UK Home Office: Country Policy and Information Note Lebanon: Palestinians van juni 2018 (stuk 3) op wijzen dat de situatie voor Palestijnse vluchtelingen in het al Rashidieh kamp ook allesbehalve is. Ditzelfde rapport van juni 2018 verwijst naar een rapport van UNHCR van februari 2016, waarin de erbarmelijke omstandigheden in het al Rashidieh kamp bevestigd worden. Dat in een actueel rapport van juni 2018 nog steeds verwezen wordt naar de erbarmelijke omstandigheden die geobserveerd werden in 2016, bevestigt enkel maar verzoekers hun verklaringen over de situatie in het al Rashidieh kamp.

Vervolgens betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hen ertoe hebben gebracht het vluchtelingenkamp al Rashidieh te ontvluchten. Zij formuleren hun verweer als volgt:

“ - 4.4.1.

Zo stelt verwerende partij dat het bevreemdend is dat hij pas in augustus 2017 is vertrokken, terwijl de problemen al begonnen in april 2016.

Verzoekers wensen hierop te repliceren dat het niet zo simpel was om het mandaatgebied te verlaten.

Zo was het nergens veilig in het kamp, gezien Ansar Allah zeer veel macht heeft.

Ook buiten het kamp is het niet veilig, want daar is Hezbollah aan de macht. Het is daar dus niet beter.

Ook dienden verzoekers eerst voldoende middelen bijeen te krijgen, om de gevaarlijke overtocht naar Europa te maken.

- 4.4.2.

Verwerende partij maakt ook kanttekeningen bij verzoekers verklaringen omtrent de bedreigingen.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij wel effectief bedreigd is geweest en dat deze bedreiging ook zeer duidelijk was.

Hierbij wenst hij ook nog te verduidelijken dat er een soort hiërarchie bestaat in de bedreigingen.

Zo worden meestal eerst de verantwoordelijken bedreigd of vermoord en later worden dan ook de aanhangers geviseerd.

Verzoeker heeft kennis van vele leden van zijn partij die vermoord zijn geweest, omwille van gelijkaardige redenen als verzoeker, maar zij behoorden tot een andere afdeling.

Verzoeker volhardt ook in zijn verklaringen omtrent het attest van PLO dat hij ter staving van zijn relaas heeft neergelegd.

Verzoeker benadrukt dat dit om een authentiek document gaat.

Verzoekers vader heeft hiervoor vele stappen moeten ondernemen om dit te bekomen.

Het Commissariaat- Generaal motiveert ook geenzins dat dit een vals document zou zijn! Zij oordeelt enkel dat het maar een geringe bewijswaarde heeft omdat het een kopie betreft.

Echter valt hier niet uit af te leiden dat het Commissariaat- Generaal de mening is toegedaan dat dit geen authentiek document is.

- 4.4.3

Vervolgens vindt het Commissariaat- Generaal het ook opmerkelijk dat verzoeker meer geviseerd zou worden dan de overige leden van zijn eenheid.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat hij vermoedelijk meer geviseerd werd dan de overige leden, omwille van het feit dat hij twee functies had.

Verzoeker was namelijk chauffeur, maar ook lijfwacht.

Hij was dus meer fysiek aanwezig bij zijn baas dan andere leden, waardoor hij ook meer op publieke plaatsen verscheen en dus gekender was dan de overige leden.

Verzoeker wilt ook verduidelijken dat hij niet zoveel contact had met andere collega's, gezien hij altijd bij zijn baas aanwezig was, en hij dus niet volledig weet of zijn collega's ook dezelfde bedreigingen ontvingen.

- 4.4.4.

Vervolgens merkt verwerende partij op dat verzoekers verklaringen aangaande het geuite dreigement door Bilal Badr ten gevolge van deelname aan de gevechten in Ein el Helwe, uiterst vaag zijn.

Verzoeker wenst hier nogmaals te benadrukken dat het ging om een dreigement tussen zijn baas en Bilal Badr.

Hij moest verplicht deelnemen aan de gevechten in Ein el Helwe.

Zo is hij daar twee dagen gebleven, doch heeft hij niet deelgenomen aan de gevechten.

Verzoeker wou hieraan niet deelnemen, gezien het grote gevaar en zijn gezin, maar het zou hem nooit vergeven worden mocht hij dan ook effectief niet deelnemen.”

Tot slot betwisten verzoekers de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Zij hekelen dat bij het nemen van de bestreden

beslissingen op geen enkele wijze rekening werd gehouden met hun Palestijnse origine. Zij verwijzen opnieuw naar hoger aangehaald rapport van UK Home Office van juni 2018, waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op grote wijze worden gediscrimineerd en uitgesloten van het publieke leven. Ook het rapport *Lebanon Livelihoods Economic Opportunities and Challenges for Palestinians and Lebanese in the Shadow of the Syrian Crisis* van 2017 stelt vast dat Palestijnen geen werk kunnen vinden in Libanon, enkel door het feit dat zij de Palestijnse origine hebben, aldus verzoekers, die hieraan toevoegen dat ook het rapport van Amnesty International 2017/2018 melding maakt van het feit dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds op grote schaal gediscrimineerd worden. Verzoekers menen dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met hun Palestijnse origine bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het rapport *“Country Policy and Information Note. Lebanon: Palestinians”* van UK Home Office van juni 2018, een uittreksel uit het rapport *“Lebanon Livelihoods. Economic Opportunities and Challenges for Palestinians and Lebanese in the Shadow of the Syrian Crisis”* van 2017 en een uittreksel uit het *“Amnesty International Report 2017/2018”*.

Bij aangetekend schrijven van 24 september 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een document waaruit moet blijken dat zij niet kunnen genieten van de steun van UNRWA, een document van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie Volkscommissies Al Rashidieh waarin wordt bevestigd dat de Libanese overheid de in Libanon woonachtige Palestijnen verbiedt om bepaalde beroepen uit te oefenen, met vertaling in het Nederlands, een uitprint van een Facebookpagina met vertaling in het Nederlands waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat hij wel degelijk bedreigd werd door de groepering Ansar Allah en het origineel van het in de loop van de administratieve procedure reeds neergelegde attest van de PLO.

2.2.2. Op 26 september 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018 en de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 18 september 2018.

Op 3 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: twee persberichten van UNRWA: *“Ministerial meeting on UNRWA raises remarkable US\$122 Million”* van 28 september 2018 en *“Ministerial meeting in Support of UNRWA, Co-Chair Summary”* van 1 oktober 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekers de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hen neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het

uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoekers beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) zij niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon maar concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet lopen en uit hun eigen verklaringen blijkt dat hun individuele situatie behoorlijk is en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juni 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.8. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekers brengen met de uiteenzetting in het verzoekschrift geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht het volgende wordt overwogen: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS I.(...), p. 6). U alsook uw echtgenote konden immers onderwijs genieten bij UNWRA (zie CGVS I.(...), p. 7). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNWRA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie gehoorverslag CGVS R.(...), p. 5 + gehoorverslag CGVS I.(...), p. 6). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u recht had om naar UNWRA te gaan voor medische bijstand maar dat u er zelf voor koos om veelal geen beroep te doen op UNWRA bijstand omdat deze “te basis” zou zijn (zie CGVS I.(...), p. 6). In geval van ziekte maakte u vaak gebruik van privé medische diensten waarvan de kosten, indien u nadien de medische attesten indiende bij uw baas, gedeeltelijk terugbetaald werden door Fatah (zie CGVS I.(...), p. 6 + zie CGVS, R.(...), p. 5). Dient hier te worden opgemerkt dat dit niet aantoonde dat u geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Dat jullie tot slot geen voedselhulp en financiële bijstand kregen van de UNRWA volstaat niet om te besluiten dat jullie geen bijstand genieten. Zo blijkt uit uw echtgenote haar verklaringen immers uitdrukkelijk dat deze hulp werd geweigerd omdat uw gezin te klein was (zie CGVS R.(...), p. 5). U verklaarde bovendien zelf dat uw inkomsten voldoende waren om rond te komen (zie CGVS I.(...), p. 6 + zie CGVS R.(...), p. 6). (...)”* Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden bedreigingen door Ansar Allah en door de groepering van Bilal Badr.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijkt te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om het geheel van de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt

aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven.

Immers, waar verzoekers trachten een verklaring te bieden voor het feit dat zij pas in augustus 2017 Rashidieh hebben verlaten terwijl hun problemen reeds begonnen in april 2016, en zij in dit verband opmerken dat het niet zo simpel was om het mandaatgebied te verlaten, dat het nergens veilig was in het kamp aangezien Ansar Allah er veel macht heeft, dat het ook buiten het kamp, waar Hezbollah aan de macht is, niet veilig is en dat zij bovendien eerst voldoende middelen bijeen dienden te krijgen om de gevaarlijke overtocht naar Europa te maken, gaan zij volledig voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende opmerkt: *"(...) De vraag kan echter worden gesteld waarom men na het incident van 17 april 2016 niet gericht bij uw thuis of op uw werk naar u zou zijn komen zoeken indien u effectief gezocht werd omwille van uw deelname aan de arrestatie van twee leden van Ansar Allah én men bovendien op de hoogte was van zowel uw woon- als werkplaats. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u meermaals mondeling bedreigd werd op weg naar uw huis door aanhangers van Ansar Allah. Zo stelde u in dit verband het volgende: "Ze zeiden: I.(...) we gaan je niet met rust laten. We gaan je vermoorden. We gaan je kinderen van jou afnemen" (zie CGVS I.(...), p. 21). Daarenboven zou men ook verschillende keren in de lucht geschoten hebben bij uw huis ter bedreiging. Het kan echter weinig overtuigen dat indien men u effectief wou vermoorden – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – men u al die tijd schijnbaar ongemoeid zou hebben gelaten. Bovendien is het opvallend dat u, alsook uw gezin, ondanks de dreigementen al die tijd in uw eigen woning bleef wonen. Dit is opmerkelijk aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de mensen die u bedreigden eveneens in uw straat woonachtig waren. Dat u hiermee rekening houdend al die tijd in uw straat bleef wonen, zelfs na de toegenomen dreiging ten gevolge van uw participatie in de gevechten te Ein el Helwe, is zéér frappant (zie CGVS R.(...), p. 12). Dit wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door 'Ansar Allah' worden bedreigd dan wel gezocht. (...) Daarenboven dient er nog gewezen te worden op het feit dat u, nadat u naar eigen zeggen verscheidene malen bedreigd en geviseerd werd, uw werkzaamheden als bewaker en chauffeur bij Fatah nog meer dan één jaar heeft uitgevoerd. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden uw werkzaamheden zou hebben verder gezet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien nog dat u in de periode voor uw vertrek uit al Rashidieh, i.c. de periode na uw deelname aan de gevechten in Ein el Helwe, niet ondergedoken leefde en u zich openlijk kon bewegen binnen delen van uw wijk, wat u ook deed (zie CGVS I.(...), p. 21 en 22). Het mag verbazen dat u, ondanks de aanhoudende dreigementen ten aanzien van uzelf alsook uw gezinsleden, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven en uw werkzaamheden te blijven uitvoeren (zie CGVS I.(...), p. 21 en 22). Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Wat in dit verband ook ten zeerste mag verbazen is dat u op geen enkel moment pogingen heeft ondernomen om ander werk te zoeken (zie CGVS I.(...), p. 9). Dit is frappant gezien uw problemen direct verbonden waren met uw functie als lijfwacht en chauffeur van H.(...) Q.(...). Dat u in het licht hiervan nooit zou hebben getracht om aan ander werk te geraken is markant."*

Voor het overige komen verzoekers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen hun geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

Het geheel van de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissingen op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied te verlaten, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoekers voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, bevat het attest van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO) een loutere weergave van hetgeen verzoekers vader ten aanzien van de PLO verklaarde. Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden. Verzoekers blijken er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt

aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het neergelegde attest van de PLO niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissingen aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De overige in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten worden in de bestreden beslissingen correct beoordeeld als volgt: *“Uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen te Libanon, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw UNRWA kaart, de geboorteaktes en de identiteitskaart van uw zonen bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Uw badge van Fatah alsook de foto’s van uzelf tijdens uw activiteiten voor Fatah bewijzen enkel dat u actief was binnen fatah, wat evenmin betwist wordt in voorgaande. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. (...) Dat uw echtgenote zwanger is, wordt op zich niet betwist doch dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven en wijzig bijgevolg niets aan bovenstaande appreciatie.”* en *“De door u neergelegde stukken wijzigen niets aan voorgaande temeer daar deze enkel uw persoonsgegevens alsook het feit dat u zwanger bent, bevestigen en deze gegevens op zich niet ter discussie staan.”*

Het aan de aanvullende nota toegevoegde attest van UNRWA betreft slechts een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan verleend worden. Het document kan aldus niet worden weerhouden als bewijs van verzoekers hun bewering als zouden zij geen bijstand van UNRWA (kunnen) genieten.

Het document van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie Volkscommissies Al Rashidieh waarin wordt bevestigd dat de Libanese overheid de in Libanon woonachtige Palestijnen verbiedt om bepaalde beroepen uit te oefenen, wordt onder punt 2.12. besproken.

Tot slot leest de Raad in de uitprint van een Facebookpagina dat een zekere A.K. door zijn familie werd overgedragen aan de Libanese autoriteiten omdat hij mede verantwoordelijk is voor de onveilige situatie in het kamp Rashidieh. Nergens uit dit document kan echter blijken dat de genaamde A.K. verzoeker heeft bedreigd en beschoten, zoals hij beweert. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze verzoeker meent aan de hand van dit stuk zijn relaas te kunnen staven.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 18 september 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, uit de bij aanvullende nota van 3 oktober 2018 overgemaakte persberichten van UNRWA blijkt dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de

vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de argumentatie dat de medische bijstand onvoldoende was, dat zij nooit voedselhulp hebben verkregen van UNWRA, dat zij evenmin enige vorm van financiële hulp kregen, dat UNWRA actueel ook zeer veel problemen kent waar zij het hoofd niet kan aan bieden en dat de situatie binnen UNWRA enkel maar verslechterd is, tonen verzoekers geenszins aan dat UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNWRA-bijstand in hun hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers hun verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat zij beroep dienden te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kunnen verzoekers evenmin stellen dat het voor UNWRA onmogelijk is hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de bestreden beslissingen blijkt voorts duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekers voor hun komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidieh verbleven en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit het mandaatgebied van UNWRA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNWRA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon in het algemeen en in Rashidieh in het bijzonder slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich in Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden/bevinden.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNWRA, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt: "*Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al Rashidieh is jullie eigendom (zie CGVS I.(...), p. 7). Voorts blijkt dat u in Libanon maandelijks over een vast inkomen beschikte ten gevolge van uw werkzaamheden bij Fatah). In totaal kwamen uw inkomsten overeen met 550 dollar per maand ongeveer, zo stelde u zelf). Uit uw verklaringen blijkt dat dit voldoende was om uw gezin te kunnen onderhouden (zie CGVS I.(...), p. 9). Eveneens kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS I.(...), p. 10 en 11). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw vader alsook van uw broer (zie CGVS I.(...), p. 11). Zo financierde uw vader uw reis naar Europa en stuurde uw broer u om de drie à vier maanden een bedrag dat varieerde tussen de 300 à 400 dollar (zie CGVS I.(...), p. 11). Hieruit blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit en het feit dat u een maandelijks inkomen had en daarmee uw gezin kon onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.*" Met de argumentatie dat verzoeker inderdaad beschikte over een eigen woning maar deze woning niet zijn eigendom was, dat hiervan immers geen koopakte bestaat omdat Palestijnse vluchtelingen dit niet krijgen, dat zijn ouders de woning vijftig jaar geleden verbouwd hebben en het huis zo is overgegaan op verzoeker doch hij hier totaal geen rechten op heeft, en de loutere verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in Libanon brengen verzoekers geen afdoende concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten. Verzoekers brengen met de loutere verwijzing naar de erbarmelijke levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en de

schrijnende situatie in Rashidieh, waar volgens hen het drinkwater niet altijd drinkbaar was en het afval soms dagenlang bleef liggen, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidiya van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kunnen hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder maar zij dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen, alwaar zij in gebreke blijven.

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op grote schaal worden gediscrimineerd en uitgesloten van het publieke leven, en naar het bij aanvullende nota neergelegde document van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie Volkscommissies Al Rashidieh waarin wordt bevestigd dat de Libanese overheid de in Libanon woonachtige Palestijnen verbiedt om bepaalde beroepen uit te oefenen, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers brengen ook in het voorliggend verzoekschrift en de aanvullende nota geen concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de Raad op 26 september 2018 overgemaakte COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote

militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar hun Palestijnse origine en de discriminatie van Palestijnen in Libanon, brengen verzoekers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel of het

evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekers voorts niet aantonen dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoekers vragen om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld artikel in 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS